

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.253 van 27 maart 2000
in de zaak A. 87.134/VII-19.566.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Hottatstraat 4

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 5 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, komt in België aan op 4 oktober 1996, en verklaart zich op 9 oktober 1996 voor het eerst vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 9 oktober 1996 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 11 december 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 1996 tot weigering van verblijf (adm. doss., stuk 3).

1.4. Op 9 januari 1997 verklaart verzoeker zich voor de tweede maal vluchteling (adm. doss., stuk 4).

1.5. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag neemt de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 februari 1997 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (adm. doss., stuk 5).

1.6. Op 12 november 1998 verklaart verzoeker zich voor de derde maal vluchteling (adm. doss., stuk 6).

1.7. Op 2 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 7).

1.8. Op 9 september 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 april 1999 tot weigering van verblijf.

1.9. Dit is de bestreden beslissing.

1.10. De motivering van deze beslissing luidt (adm. doss., stuk 8) :

"Betrokkene werd verhoord op 11 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. A. Navasartian.

Betrokkene, van Armeense nationaliteit, diende op 9 oktober 1996 een eerste asielaanvraag in, waarin de Commissaris-generaal op 11 december 1996 een onontvankelijkheidsbeslissing nam. Op 9 januari 1997 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die op 3 februari 1997 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een Bijlage 13 quater werd afgesloten. Betrokkene verklaart op 16 september 1997 naar Armenië te zijn teruggekeerd. Betrokkene zou de volgende ochtend zijn moeder gebeld hebben die hem zou verteld hebben dat

er tijdens zijn afwezigheid naar hem gevraagd was. Een dag later zou betrokkene's moeder hem telefonisch meegedeeld hebben dat iemand, die wist dat betrokkene terug in Armenië was, naar hem gevraagd had. Tot februari 1998 zou betrokkene bij zijn oom in Jerevan verbleven hebben. In februari 1998, toen betrokkene naar zijn moeder in Ararat verhuisde, zou zijn moeder hem verteld hebben dat zijn vader geen natuurlijke dood gestorven was. Zijn moeder zou door de politie zijn meegenomen in 1997, toen de politie op zoek was naar betrokkene. Omdat betrokkene niet thuis was zouden ze zijn vader hebben meegenomen. Hierop zou betrokkene zich met de dood van zijn vader zijn gaan bezighouden. Van iemand met een hoge functie bij de politie zou betrokkene vernomen hebben dat zijn vader bij de politie was gestorven, maar deze persoon zou hem niet(s) meer willen hebben vertellen. Hierop zou betrokkene in augustus 1998 aangetekend naar het Ministerie van Justitie geschreven hebben. Begin september 1998 zou betrokkene door vier onbekenden ontvoerd en geslagen zijn. Terwijl hij geslagen werd door deze vier zou N. erbij gekomen zijn en gezegd hebben dat ze hem konden doodslaan. N. zou degene zijn waarvoor betrokkene in 1996 al zou zijn gevlucht. Tijdens zijn verblijf in Armenië zou betrokkene te weten zijn gekomen dat hij in 1996 N. (een beschermeling van Vargen Sarkissian) zou hebben betrapd op wapenbezit. Na deze afranseling zou betrokkene tot 26 september 1998 in het ziekenhuis verbleven hebben. De vier onbekenden, die hem afgeranseld zouden hebben, zouden hem in het ziekenhuis willen hebben opzoeken, wat door de dokter echter geweigerd zou zijn. Op 26 september 1998 zou betrokkene bij zijn oom in Jerevan ondergedoken zijn, waarna hij in november 1998 Armenië verliet, om naar België te komen, waar hij op 12 november 1998 een derde maal asiel aanvraagde.

Er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene, afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken, de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met een document van de Armeense ambassade in België naar Armenië was gegaan. Ondanks dit document zou de douane hem toch hebben willen pakken omdat hij geen paspoort had, betrokkene zou uiteindelijk erin geslaagd zijn om te vluchten. Op het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene daarentegen dat hij geen enkel probleem had toen hij in Armenië per vliegtuig aankwam.

Daarnaast verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat bij zijn ontvoering, in september 1998, vier onbekenden hem sloegen, waarna N. er later bij kwam. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (echter) verklaart hij echter dat N. een van de vier,

die hem oppakten, was. Ook verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat, toen hij in het ziekenhuis lag, de dokter weigerde de vier onbekenden, die hem geslagen hadden, bij betrokkene toe te laten zodat hij geen contact heeft gehad met hen, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelt dat de personen er waren toen hij bijkwam en eisten dat hij zijn klacht introk, waarna de dokter hen wegstuurde.

Tenslotte verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal op 26 september 1998 het ziekenhuis te hebben verlaten, wat bevestigd wordt door het medisch attest dat betrokkene voorlegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene uitdrukkelijk op 22 september 1998 het ziekenhuis te hebben verlaten en dat hij niet weet hoe het komt dat er 26 september 1998 op het medisch attest staat. Bovendien stelde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gevlucht was uit het ziekenhuis en dat zijn zus achteraf het document bij de dokter is gaan halen. Op het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene gewoon het ziekenhuis te hebben verlaten en het medisch attest te hebben meegekregen.

Gezien bovenvermelde tegenstrijdigheden, is het niet mogelijk om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

De documenten die betrokkene voorlegt (rijbewijs, politiekaart, werkboekje, ontslagbrief, medisch attest, twee overlijdensaktes van zijn vader, drie bewijsjes van een aangetekend schrijven) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat luidt :

"Schending van de motiveringsplicht.

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet gebaseerd zijn op alle elementen van het dossier.

In casu ontbreekt een dergelijke motivering.

De asielaanvraag van de betrokkene werd verworpen omwille van een drietal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en zijn verklaringen bij het CGVS.

Er moet gesteld worden dat de beweerde tegenstrijdigheden niet tot de conclusie kunnen leiden dat het asielrelaas van betrokkene bedrieglijk is. Het bedrieglijk karakter van het asielrelaas moet beoordeeld worden aan de hand van de houding van de verzoeker. Het is essentieel hier om na te gaan of de betrokkene willens en wetens heeft geprobeerd het CGVS te misleiden en of hij effectief ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In casu ontbreekt dergelijk opzet en is er evenmin sprake van tegenstrijdigheid.

Zoals hoger vermeld is de asielaanvraag onontvankelijk verklaard omwille van wel bepaald drie

tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de betrokkene bij de DVZ en bij het CGVS. Het CGVS heeft in zijn beslissing geen rekening gehouden met het dringend beroep dat de verzoeker heeft ingediend na de negatieve beslissing van de DVZ. In het dringend beroep staat duidelijk dat de betrokkene, in tegenstelling tot de bewering van de DVZ, geen problemen heeft ondervonden in de luchthaven van Jerevan, één van de drie zogenaamde tegenstrijdigheden, en dat hij evenmin ontvlucht is uit het ziekenhuis, de tweede beweerde tegenstrijdigheid, enz.

Indien het de bedoeling van betrokkene was om bedrieglijke verklaringen af te leggen, dan zou hij in zijn dringend beroep niet stellen dat de feitelijke gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn asielrelaas. Het feit dat de betrokkene reeds voor het interview bij het CGVS de Commissaris-generaal erop heeft gewezen dat hij bezwaar heeft met de feitelijke elementen zoals ze zijn weergegeven in de beslissing van de DVZ, toont aan dat de betrokkene de bedoeling heeft gehad dat het CGVS met kennis van zaken een beslissing neemt. In deze omstandigheden kon het CGVS, zonder schending van de motiveringsplicht, niet stellen dat er tegenstrijdige verklaringen waren afgelegd, wanneer de betrokkene het CGVS had verzocht om precies die fouten recht te zetten. Indien het CGVS rekening had gehouden met het dringend beroep, dan kon het onmogelijk stellen dat de betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Immers, betrokkenes verklaringen in zijn dringend beroep en bij het CGVS, vertonen geen enkele tegenstrijdigheid.

De mogelijkheid om een dringend beroep in te stellen is precies ingegeven om het CGVS op de hoogte te brengen van de bezwaren die een asielzoeker met de beslissing van de DVZ heeft. Het CGVS is verplicht ten volle rekening te houden met het dringend beroep. Het is zeer merkwaardig dat het CGVS enkel rekening heeft gehouden met de beslissing van de DVZ maar niet met het dringend beroep van de betrokkene.

De bovenvermelde elementen tonen aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en zich beperkt heeft tot de elementen die nadelig zijn voor de verzoeker. Hierdoor schendt het CGVS de motiveringsplicht.";

3.1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing steun vindt in de volgende motieven :

- er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene, afgelegd op het Commissariaat-generaal (CGVS) en op de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ), de geloofwaardigheid van betrokkene relaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de DVZ dat hij met een document van de Armeense Ambassade in België naar Armenië was gegaan. Ondanks dit document zou de douane hem toch hebben willen pakken omdat hij geen paspoort had, betrokkene zou uiteindelijk erin geslaagd zijn om te vluchten. Op het CGVS beweerde betrokkene daarentegen dat hij geen enkel probleem had toen hij in Armenië per vliegtuig aankwam.

- daarnaast verklaarde betrokkene op het CGVS dat bij zijn ontvoering in september 1998, vier onbekenden hem sloegen, waarna N. er later bij kwam. Op de DVZ echter verklaart hij dat N. één van de vier die hem oppakten was. Ook verklaart betrokkene op het CGVS dat, toen hij in het ziekenhuis lag, de dokter weigerde de vier onbekenden, die hem geslagen hadden, bij betrokkene toe te laten zodat hij geen contact heeft gehad met hen, terwijl hij op de DVZ vertelt dat de personen er waren toen hij bijkwam en eisten dat hij zijn klacht introk, waarna de dokter hen wegstuurde.
- tenslotte verklaarde betrokkene op het CGVS op 26 september 1998 het ziekenhuis te hebben verlaten, wat bevestigd wordt door het medisch attest dat betrokkene voorlegt. Op de DVZ verklaart betrokkene uitdrukkelijk op 22 september 1998 het ziekenhuis te hebben verlaten en dat hij niet weet hoe het komt dat er 26 september 1998 op het medisch attest staat. Bovendien stelde hij op de DVZ dat hij gevlucht was uit het ziekenhuis en dat zijn zus achteraf het document bij de dokter is gaan halen. Op het CGVS beweerde betrokkene gewoon het ziekenhuis te hebben verlaten en het medisch attest te hebben meegekregen.
- gezien bovenvermelde tegenstrijdigheden, is het niet mogelijk om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden

van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

- de documenten die betrokkene voorlegt (rijbewijs, politiekaart, werkboekje, ontslagbrief, medisch attest, twee overlijdensakten van zijn vader, drie bewijsjes van een aangetekend schrijven) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn dringend beroep, vermits verzoeker hierin gesteld heeft dat hij geen problemen ondervonden heeft in de luchthaven van Jerevan, en dat hij evenmin gevlucht is uit het ziekenhuis; dat verzoeker meent dat zijn verklaringen in zijn dringend beroep en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen tegenstrijdigheden vertonen;

Overwegende dat, in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht, het de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt alle door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag afgelegde verklaringen te vergelijken; dat uit het onderzoek van verzoekers diverse verklaringen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon afleiden dat verzoeker omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de concrete omstandigheden van zijn aankomst in Jerevan (verhoorverslag DVZ p. 12 : problemen aan douane, versus verhoorverslag CGVS p. 3 : geen problemen gehad), het aantal personen dat betrokken was bij zijn ontvoering (DVZ p. 12 : 4 personen, inclusief N., versus CGVS p. 6 : 4 personen, waarna N. erbij kwam), het feit of deze personen hem, na zijn

ontvoering al dan niet in het ziekenhuis bezochten (DVZ p. 13 : zij eisten de intrekking van de klacht, waarna de dokter hen wegstuurde, versus CGVS p. 8 : de dokter stuurde hen weg, en verzoeker heeft geen contact met hen gehad), de dag waarop hij het ziekenhuis heeft verlaten (DVZ p. 13 : 22 september 1998, versus CGVS p. 7 : 26 september 1998), de wijze waarop hij het ziekenhuis heeft verlaten (DVZ p. 13 : gevlucht, versus CGVS p. 7 : gewoon het ziekenhuis verlaten) en de wijze waarop hij het voorgelegde medisch attest verkreeg (DVZ p. 13 : opgevraagd door de zus van verzoeker, versus CGVS p. 7 : verzoeker vroeg gewoon een attest aan de dokter);

3.1.3. Overwegende dat, uit de vergelijking van verzoekers diverse verklaringen in verband met zijn asielrelaas, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht in alle redelijkheid kon besluiten dat verzoeker onnauwkeurige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, die geenszins details betreffen, maar betrekking hebben op wat hem is overkomen na zijn terugkeer naar Armenië in september 1998; dat gezien de ernst en de hoeveelheid van de tegenstrijdigheden de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn conclusies kon komen;

Overwegende dat het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift dezelfde verklaringen heeft afgelegd als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen, die hij in zijn beroepschrift tracht te weerleggen; dat met verzoekers verklaringen afgelegd in zijn verzoekschrift op het eerste gezicht rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, maar dat, gelet op de overige vastgestelde tegenstrijdigheden, de Commissaris-generaal in alle redelijkheid kon besluiten dat ze de

voorliggende beslissing niet konden wijzigen; dat bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten tijde van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen voorbehoud heeft gemaakt omtrent de verklaringen die hij tijdens het verhoor op deze Dienst heeft afgelegd; dat de bestreden beslissing derhalve op het eerste gezicht lijkt te worden geschraagd door pertinente en ter zake dienende motieven;

3.1.4. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.